

— Кривоносы-атъ Арменинъ, каза Райна съ призрѣнїе.

Баба-та вече видѣ, че не ще да ся заврѣши работа безъ вльшбж. Нѣкогы ходяше вѣра, че кой-то има сръдце, като на гължбъ, обичахъ го сичкы. Сетнѣ, кога хора-та ся изневѣрихж, истлъкувахж на опахъ тиж думы, зашто-то по лесно е да извади челякъ сръдце отъ гължбъ, и да го носи възъ себе-си, неже ли да ся уподоби на добродушенъ гължбъ, за да го обича сѣкы.

Туллѧ добы гължбъ и гължбицж, извади имъ сръдца-та, пошенж връзъ тѣхъ нѣщо, исуши гы въ пещь-тж, заши гы въ москж, и поржча Самуилу да гы носи възъ себе-си.

Самуилъ послуша бабж-тж, зашто-то нему бѣше се едно съ какво было да было, само да добые съгласиѣ Райнино, тачи ако ще бы съ взаимнж любовь, или съ бабишкы вльшбы и баганк.

